

ΤΑΞΗ: Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ: ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ

Ημερομηνία: Μ. Τετάρτη 11 Απριλίου 2012

ΕΚΦΩΝΗΣΕΙΣ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Αριστοτέλους, Ηθικά Νικομάχεια, Β6,9-13 (Ενότητες 8 και 9)

εί δὴ πᾶσα ἐπιστήμη οὕτω τὸ ἔργον εὖ ἐπιτελεῖ, πρὸς τὸ μέσον βλέπουσα καὶ εἰς τοῦτο ἄγουσα τὰ ἔργα (ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις ὅτι οὐτ' ἀφελεῖν ἔστιν οὔτε προσθεῖναι, ὡς τῆς μὲν ὑπερβολῆς καὶ τῆς ἑλλείψεως φθειρούσης τὸ εὖ, τῆς δὲ μεσότητος σωζούσης, οἱ δ' ἀγαθοὶ τεχνῖται, ὡς λέγομεν, πρὸς τοῦτο βλέποντες ἐργάζονται)· ἢ δ' ἀρετὴ πάσης τεχνῆς ἀκριβεστέρα καὶ ἀμείνων ἔστιν ὥσπερ καὶ ἡ φύσις, τοῦ μέσου ἂν εἴη στοχαστικὴ. λέγω δὲ τὴν ἠθικὴν· αὕτη γὰρ ἔστι περὶ πάθη καὶ πράξεις, ἐν δὲ τούτοις ἔστιν ὑπερβολὴ καὶ ἑλλειψις καὶ τὸ μέσον.

οἷον καὶ φοβηθῆναι καὶ θαροῦσαι καὶ ἐπιθυμῆσαι καὶ ὀργισθῆναι καὶ ἐλεῆσαι καὶ ὄλως ἡσθῆναι καὶ λυπηθῆναι ἔστι καὶ μᾶλλον καὶ ἥττον, καὶ ἀμφοτέρωθεν οὐκ εὖ· τὸ δ' ὅτε δεῖ καὶ ἐφ' οἷς καὶ πρὸς οὓς καὶ οὐ ἔνεκα καὶ ὡς δεῖ, μέσον τε καὶ ἀριστον, ὅπερ ἔστι τῆς ἀρετῆς. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὰς πράξεις ἔστιν ὑπερβολὴ καὶ ἑλλειψις καὶ τὸ μέσον. ἢ δ' ἀρετὴ περὶ πάθη καὶ πράξεις ἔστιν, ἐν οἷς ἢ μὲν ὑπερβολὴ ἀμαρτάνεται καὶ ἢ ἑλλειψις [ψέγεται], τὸ δὲ μέσον ἐπαινεῖται καὶ κατορθοῦται· ταῦτα δ' ἄμφω τῆς ἀρετῆς. μεσότης τις ἄρα ἔστιν ἡ ἀρετὴ, στοχαστικὴ γε οὖσα τοῦ μέσου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

- A. Από το κείμενο που σας δόθηκε να μεταφράσετε στο τετράδιό σας το απόσπασμα:

«οἶον καὶ φοβηθῆναι στοχαστική γε οὔσα τοῦ μέσου.»

Μονάδες 10

- B. Να γράψετε στο τετράδιό σας τις απαντήσεις των παρακάτω ερωτήσεων:

B1. Ο Αριστοτέλης στην προσπάθειά του να προσδιορίσει τη μεσότητα στην ηθική αρετή καταλήγει αρχικά σε ένα δυνητικό συμπέρασμα «μεσότης ἂν εἴη ἡ ἀρετή». Στη συνέχεια όμως, υποβάλλοντάς το σε λογικό έλεγχο οδηγείται στην οριστικοποίηση του συμπεράσματός του με τη χρήση οριστικής έγκλισης «μεσότης τις ἄρα ἐστὶν ἡ ἀρετή ...». Να παρουσιάσετε την πορεία της σκέψης του φιλοσόφου από την εξαγωγή του πρώτου συμπεράσματος ως την οριστική του διατύπωση.

Μονάδες 10

B2. «τὸ δ' ὅτε δεῖ ... καὶ ὡς δεῖ»: Ο φιλόσοφος στο χωρίο αυτό προσδίδει δεοντολογικό χαρακτήρα με την επαναλαμβανόμενη χρήση του «δεῖ». Ποια ήταν τα κριτήρια των αρχαίων Ελλήνων που χαρακτήριζαν μια συμπεριφορά ηθικά ορθή;

Μονάδες 10

B3. «...μέσον τε καὶ ἄριστον, ὅπερ ἐστὶ τῆς ἀρετῆς.». Πώς σχετίζεται το μέσον και το ἄριστον με την αρετή;

Μονάδες 10

B4. Ποια ήταν η αρχική σημασία του ὀρου «ευδαιμονία» και ποια σημασία αποκτά στο φιλοσοφικό σύστημα του Δημόκριτου και του Ηράκλειτου;

Μονάδες 10

- B5. α.** Για καθεμιά από τις ακόλουθες λέξεις να γράψετε μια ομόρριζη στη νέα ελληνική με τις καταλήξεις που σας δίνονται:

άμαρτάνοντες: -μα
ἔλλειψις: -μα
ἔστιν: -ικός
ἔχουσιν: -ικός
ἀρετή: -τος

Μονάδες 5

- β.** Να γράψετε μια ομόρριζη λέξη της νέας ελληνικής, απλή ή σύνθετη, για καθεμιά από τις παρακάτω λέξεις του κειμένου:

ἀφελῆν, κατορθοῦται, προσθεῖναι, ἡσθῆναι, ψέγεται

Μονάδες 5

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Δεινάρχου, Κατά Δημοσθένους 55-56

Ἡ βουλή ὧ ἄνδρες ζητεῖ τά προσταχθέντ' ὑφ' ὑμῶν καί ἀποφαίνει τά γεγενημένα παρ' αὐτοῖς ἀδικήματα οὐχ ὡς ὑμεῖς - καί μοι μὴ ὀργισθῆτε - δικάζειν ἐνίστο' εἴθισθε, τῇ συγγνώμῃ πλέον ἢ τῷ δικαίῳ ἀπονέμοντες, ἀλλ' ἀπλῶς τόν ἔνοχόν ὄντα τοῖς ζητουμένοις καί τόν ὅποιον οὖν ἡδίκηκότα παρά τά πάτρια, νομίζουσα τόν ἐν τοῖς μικροῖς συνεπιζόμενον ἀδικεῖν, τοῦτον τά μεγάλα τῶν ἀδικημάτων εὐχερέστερον προσδέξεσθαι. Διόπερ τόν παρ' αὐτῶν ἀποστερήσαντα τό ναῦλον τόν πορθμέα ζημιώσασα πρὸς ὑμᾶς ἀπέφηνε· πάλιν τόν τήν πεντεδραχμίαν ἐπὶ τῷ τοῦ μὴ παρόντος ὀνόματι λαβεῖν ἀξιώσαντα, καί τοῦτον ὑμῖν ἀπέφηνε, καί τόν τήν μερίδα τήν ἐξ Ἀρείου πάγου τολμήσαντ' ἀποδόσθαι παρά τά νόμιμα, τόν αὐτόν τρόπον ζημιώσασ' ἐξέβαλε.

 ἐπὶ τῷ ὀνόματι: στο ὄνομα

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΑΔΙΔΑΚΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του παραπάνω κειμένου.

Μονάδες 20

Γ2 α. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθενιά από τις παρακάτω λέξεις του κειμένου:

αύτοις: τη γενική ενικού του θηλυκού
 μεγάλα: την αιτιατική του πληθυντικού του ουδέτερου του συγκριτικού βαθμού
 όποιονοῦν: τη δοτική πληθυντικού του ίδιου γένους
 τόν πορθμέα: την κλητική ενικού
 τήν μερίδα: την ονομαστική ενικού

Μονάδες 5

β. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθενιά από τις παρακάτω λέξεις του κειμένου:

τά προσταχθέντα: το β' ενικό πρόσωπο της προστακτικής παρακειμένου της ίδιας φωνής
 άπονέμοντες: το γ' πληθυντικό πρόσωπο της ενκτικής του αορίστου της ίδιας φωνής
 ζημιώσασα: το β' ενικό πρόσωπο της υποτακτικής του ενεστώτα της μέσης φωνής
 αποδόσθαι: τον ίδιο τύπο της ενεργητικής φωνής
 έξέβαλε: το β' ενικό πρόσωπο της προστακτικής του ίδιου χρόνου και φωνής

Μονάδες 5

Γ3 α. Να γίνει πλήρης συντακτική αναγνώριση των παρακάτω λέξεων και φράσεων:

άδικειν, τών άδικημάτων, ύμιν, τόν αυτόν

Μονάδες 4

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 2012

Ε_3.Αλ3Κ(ε)

β. Ἡ βουλή ὦ ἄνδρες ζητεῖ τὰ προσταχθέντ' ὑφ' ὑμῶν: Να τρέψετε την ενεργητική σύνταξη σε παθητική.

Μονάδες 1,5

γ. ...νομίζουσα τόν ἐν τοῖς μικροῖς συνεπιζόμενον ἀδικεῖν, τοῦτον τὰ μεγάλα τῶν ἀδικημάτων προσδέξεσθαι.: Να τρέψετε τον πλάγιο λόγο σε ευθύ.

Μονάδες 1,5

δ. ζημιώσασα (πρός ὑμᾶς ἀπέφηνε), τόν τολμήσαντα: Να αναγνωρίσετε συντακτικά τις μετοχές και να τις αντικαταστήσετε με δευτερεύουσες προτάσεις.

Μονάδες 3

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΑ
ΘΕΜΑΤΑ

ΤΑΞΗ: Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
 ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ: ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
 ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ

Ημερομηνία: Μ. Τετάρτη 11 Απριλίου 2012

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΙΑΔΓΜΕΝΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

A. Για παράδειγμα, είναι δυνατόν (κανείς) και να φοβηθεί και να δείξει θάρρος και να επιθυμήσει και να οργιστεί και να ευσπλαχνιστεί και γενικά να ευχαριστηθεί και να δυσαρεστηθεί και σε μεγαλύτερο και σε μικρότερο βαθμό (από αυτόν που πρέπει), και τα δύο αυτά δεν είναι καλά· όμως το να αισθανθεί κανείς αυτά τη στιγμή που πρέπει και σε σχέση με τα πράγματα που πρέπει και σε σχέση με τους ανθρώπους που πρέπει και για τον λόγο που πρέπει και με τον τρόπο που πρέπει, (αυτό είναι) το μέσον και το άριστο, το οποίο ακριβώς έχει σχέση με την αρετή. Όμοια και στις πράξεις υπάρχει υπερβολή και έλλειψη και το μέσον. Η αρετή λοιπόν αναφέρεται στα συναισθήματα και στις πράξεις, στα οποία η υπερβολή αποτελεί σφάλμα και κατακρίνεται, το ίδιο και η έλλειψη, ενώ το μέσον επαινείται και είναι το σωστό· και τα δύο αυτά έχουν σχέση με την αρετή. Επομένως, η αρετή είναι ένα είδος μεσότητας, αφού βέβαια έχει για στόχο της το μέσον.

B1. Στο απόσπασμα αυτό αρχικά ο Αριστοτέλης χρησιμοποιώντας υποθετικό συλλογισμό όπου συνέκρινε την τέχνη και τη φύση με την ηθική αρετή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αρετή θα μπορούσε να είναι μεσότητα («**μεσότης ἂν εἴη ἡ ἀρετή**»). Διευκρίνισε βέβαια ότι αναφέρεται στην ηθική αρετή, αυτή δηλαδή που σχετίζεται με τις πράξεις και τις ψυχικές ενέργειες. Έρχεται, λοιπόν, στη συνέχεια να αποδείξει την παραπάνω θέση με επαγωγικό τρόπο δίνοντας ενδεικτικά κάποια παραδείγματα

συναισθημάτων, τα οποία διακρίνονται σε ευχάριστα και δυσάρεστα και εκδηλώνονται άλλοτε με λιγότερη και άλλοτε με περισσότερη ένταση από αυτή που πρέπει («φοβηθῆναι καὶ θαρρῆσαι καὶ ἐπιθυμῆσαι καὶ ὀργισθῆναι καὶ ἐλεῆσαι καὶ ὄλως ἡσθῆναι καὶ λυπηθῆναι»). Η υπερβολή όμως και η έλλειψη δεν είναι καλό να υπάρχουν («οὐκ εὖ»), γιατί απομακρύνουν τον άνθρωπο από τη μεσότητα, η οποία είναι τελειότητα συνάμα και ακρότητα και σχετίζεται με την ηθική αρετή («ὄπερ ἐστὶ τῆς ἀρετῆς»).

Κατόπιν, ο Αριστοτέλης θέτει τους περιορισμούς, οι οποίοι με την εκδήλωση των διαφόρων ψυχικών διαθέσεων θα πραγματώσουν την ιδέα της αρετής. Αφορούν τους ανθρώπους, τα πράγματα, το χρόνο, τον τρόπο αλλά και το λόγο για τον οποίο εκδηλώνονται. Ο άνθρωπος, λοιπόν, για να κατακτήσει το «μέσον τε καὶ ἄριστον», δηλαδή την αρετή χρειάζεται να διαθέτει εκείνη τη φρόνηση, ώστε να ανταποκρίνεται στις πέντε απαιτήσεις του δέοντος και να ρυθμίζει την ένταση του συναίσθηματος. Κάθε εκτροπή προς την υπερβολή και την έλλειψη θεωρείται λάθος και κατακρίνεται, ενώ το μέσο θεωρείται σωστό και επαινείται. Ο έπαινος όμως και το μέσο σχετίζονται με την αρετή, οπότε λογικά η αρετή είναι μεσότητα.

Ο λογικός έλεγχος αυτός τον οδήγησε στην οριστικοποίηση του συμπεράσματός του και γι' αυτό χρησιμοποιεί πια **οριστική έγκλιση** («Μεσότης τις ἄρα ἐστὶν ἡ ἀρετή...»), που εκφράζει το **πραγματικό** και τη **βεβαιότητα**. Ο τρόπος αυτός διερεύνησης είναι απόλυτα επιστημονικός, καθώς υποδηλώνει ότι ο φιλόσοφος είναι ανοιχτός σε περαιτέρω διερεύνηση, δεκτικός και σε άλλες απόψεις και ιδέες, ενώ απομακρύνεται από το δογματισμό και σέβεται την προσωπικότητα του άλλου. Έτσι προάγεται η επιστημονική έρευνα και οι επιστήμες εξελίσσονται. Εξάλλου μην ξεχνάμε ότι τα Ηθικά Νικομάχεια είναι έργο της ωριμότητας του Αριστοτέλη, η οποία χαρακτηριζόταν από ηρεμία, νηφαλιότητα και ώριμη σκέψη.

Διευκρίνιση: Κατ' αντιστοιχία του μέσου (ἂν εἶη στοχαστική) στο 8 τίθεται το μεσότης δυνητικά, αφού μέσο – μεσότης ταυτίζονται όταν νοηματικά προσδιορίζεται η αρετή.

B2. Ο Αριστοτέλης αναφέρθηκε σε παραδείγματα συναισθημάτων που μπορούμε να τα βιώσουμε σε μεγαλύτερο και μικρότερο βαθμό, θεωρώντας πως η υπερβολή και η έλλειψη δεν είναι καλό να υπάρχουν, καθώς φθείρουν τη μεσότητα και συνακόλουθα την πραγμάτωση της αρετής. Για να μπορέσει να διατηρηθεί η μεσότητα, πρέπει να τηρούνται ορισμένες προϋποθέσεις που παρουσιάζονται με πολυσύνδετο σχήμα. Πρόκειται για δεοντολογικούς κανόνες που οδηγούν στην ηθικά ορθή πράξη. Οι κανόνες αυτοί είναι:

- α) «**ότε δεῖ**»: η χρονική στιγμή κατά την οποία πρέπει να νιώθουμε ένα συναίσθημα,
- β) «**ἐφ' οἷς (δεῖ)**»: τα πράγματα, οι συνθήκες σε σχέση με τις οποίες πρέπει να το νιώθουμε,
- γ) «**πρὸς οὓς (δεῖ)**»: οι άνθρωποι σε σχέση με τους οποίους πρέπει να το νιώθουμε,
- δ) «**οὐ ἔνεκα (δεῖ)**»: ο λόγος για τον οποίο πρέπει να νιώθουμε ένα συναίσθημα και
- ε) «**ὡς δεῖ**»: ο τρόπος με τον οποίο το εκδηλώνουμε.

Η επανάληψη του ρήματος «**δεῖ**» προσδίδει δεοντολογικό χαρακτήρα στο κείμενο και εξηγεί τον τρόπο με τον οποίο ο άνθρωπος μπορεί να αποκτήσει ηθικά ορθή συμπεριφορά. Στην Αρχαία Ελλάδα οι προϋποθέσεις αυτές διαμορφώνονταν στα πλαίσια της πόλης κράτους, καθώς ο αρχαίος Έλληνας ήταν πολίτης και δε μπορούσε να εννοηθεί έξω από τα πλαίσια της πόλης. Πιο συγκεκριμένα το πρώτο και σημαντικότερο ίσως κριτήριο ήταν **οι γραπτοί νόμοι της πόλης**. Ο Πλάτωνας στον *Κρίτων* παρουσιάζει τους νόμους της πόλης προσωποποιημένους να υποδεικνύουν στο Σωκράτη ποιο είναι το ορθό που οφείλει να πράξει. Για τον Έλληνα του 5^{ου} αιώνα π.Χ. και για τον Αριστοτέλη η **πόλις** είναι το πνεύμα της κοινότητας. Ακολούθως σημαντικό επίσης ρόλο διαδραμάτιζαν **οι άγραφοι παραδοσιακοί κανόνες συμβίωσης, τα πρότυπα και τα παραδείγματα** που καθόριζαν τι είναι το «ορθό» και τι το μη «ορθό» σε κάθε περίπτωση. Ήταν εκείνα ακριβώς που αναφέρει ο Σοφοκλής στην *Αντιγόνη*: «**ἀεί ποτε ζῆ ταῦτα, κούδεις οἶδεν ἔξ ὄτου ἔφάνη**».

Τέλος, τα κριτήρια συμπληρώνονταν από τη **λογική, τον ορθό λόγο** και ιδιαίτερα τη λογική του φρόνιμου ανθρώπου («ὦ ἂν ὁ φρόνιμος ὀρίσειεν») που υποδείκνυε την ενδεδειγμένη συμπεριφορά. Σε κάθε κοινωνία τα κριτήρια αυτά μεταβάλλονται ανάλογα με τις ανάγκες και την εποχή. Επομένως, προκύπτει θέμα ευθύνης του ανθρώπου για την κατάκτηση της ηθικής αρετής, ο οποίος οφείλει σε κάθε περίπτωση να καταβάλει επίπονη προσπάθεια και αγώνα.

B3. Το «μέσον» και το «ἄριστον» είναι το τέλει αποτέλεσμα που προκύπτει από τα πέντε «δεῖ» που παρουσιάζονται ή εννοούνται στο απόσπασμα του κειμένου. Ο Αριστοτέλης δεν ταυτίζει την αρετή με το συναίσθημα, θεωρεί όμως ότι προκύπτει από τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε ένα συναίσθημα. Με άλλα λόγια, η λογική επέμβαση του ανθρώπου στο συναίσθημα, η φρόνηση που διαθέτει και ανταποκρίνεται στις πέντε απαιτήσεις του δέοντος και ρυθμίζει την έντασή τους είναι αυτή που θα τον βοηθήσει να κατακτήσει το μέσον και το ἄριστον, την αρετή. Η αρετή, λοιπόν, είναι μεσότητα («μέσον») **συνάμα** όμως και ακρότητα («ἄριστον»). Κι αυτό συμβαίνει, επειδή το «ἄριστον», παρόλο που είναι ακρότητα, συμπίπτει με το «μέσον», καθώς αποτελεί τον υπέρτατο βαθμό τελειότητας· είναι εκείνο που δεν μπορεί να ξεπεραστεί από κάτι άλλο ούτε όμως υπολείπεται και σε σχέση με κάτι άλλο.

Θα μπορούσε κάποιος ίσως να ισχυριστεί ότι είναι οξύμωρο να ταυτίζει το μέσο με το ἄριστο, καθώς κάτι το οποίο είναι μεσότητα δεν μπορεί την ίδια στιγμή να είναι και ακρότητα. Για τον Αριστοτέλη όμως «ἄριστον» είναι η τελειότητα, το τέλος, η ανώτερη αξία των όντων που προκύπτει από τη μεσότητα. Εμπεριέχει τη σημασία του ιδανικού, της μετρημένης συμπεριφοράς που πρέπει να ακολουθήσουμε για να κατακτήσουμε την αρετή. Επομένως, μέσα από την ταύτιση των δύο εννοιών η αντίφαση αίρεται. Αξιοπρόσεκτο είναι το γένος της αντωνυμίας «ὄπερ», η οποία αναφέρεται στο ἄριστον και έτσι συσχετίζεται και ετυμολογικά η λέξη ἄριστον με τη λέξη «ἀρετῆς» (ἀραρίσκω).

- B4.** Σελίδες σχολικού βιβλίου 151-152 (Ένας λοιπόν από τους όρους ... αν θα φτάσουν κάποτε ή όχι σε αυτήν.).
- B5**
- α. αμάρτημα, έλλειμμα, ουσιαστικός, καχεκτικός, ενάρετος
- β. αφαίρεση, κατόρθωμα, προσθήκη, ηδονή, ψόγος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΔΙΔΑΚΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Γ1. Η βουλή άνδρες ερευνά αυτά για τα οποία διατάχθηκε από εσάς και καταγγέλλει τα αδικήματα, τα οποία έχουν συμβεί σε αυτήν (ή στον κύκλο της), όχι όπως εσείς – και μην οργισθείτε μ' εμένα - συνηθίζετε μερικές φορές να δικάζετε, αποδίδοντας περισσότερο τη συγχώρεση παρά το δίκαιο, αλλά (καταγγέλλει) γενικά όποιον είναι ένοχος για τα ερευνώμενα (αδικήματα) και οποιονδήποτε έχει αδικήσει αντίθετα από τους πατροπαράδοτους νόμους, επειδή κρίνει ότι, όποιος συνηθίζει να αδικεί σε ασήμαντα ζητήματα, αυτός θα αποδεχτεί ευκολότερα τα σοβαρά από τα αδικήματα. Γι' αυτό ακριβώς, αφού από τα μέλη της τιμώρησε εκείνον, ο οποίος δεν πλήρωσε στον πορθμέα το ναύλο, τον κατήγγειλε σε εσάς. Πάλι αυτόν, ο οποίος απαίτησε να πάρει το επίδομα των πέντε δραχμών στο όνομα κάποιου, ο οποίος δεν ήταν παρών, και αυτόν κατήγγειλε σ' εσάς, και κατά τον ίδιο τρόπο, αφού τιμώρησε αυτόν, ο οποίος τόλμησε να πουλήσει τη μερίδα του από τον Άρειο Πάγο αντίθετα από τους νόμους, τον απέβαλε.

- Γ2**
- α. ~~έαυτῆς - αὐτῆς,~~
~~μείζονα - μείζω,~~
~~ὅποιοις οὖν,~~
~~ὦ πορθμεύ,~~
 ἢ μερίς
- β. προστέταξο,
 ἀπονείμαιεν - ἀπονείμειαν,

ζημιοί,
 αποδοῦναι,
 ἔκβαλε

- Γ3 α. **ἀδικεῖν:** τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο στη μετοχή τόν συνεπιζόμενον,
τῶν ἀδικημάτων: γενική διαιρετική στα μεγάλα,
ὑμῖν: ἔμμεσο αντικείμενο στο ἀποφαίνει,
τόν αὐτόν: επιθετικός προσδιορισμός στον τρόπον
- β. (α) Ὑπό τῆς βουλῆς ὧ ἄνδρες ζητεῖται τά προσταχθέντ' ὑφ' ὑμῶν
 (Ἡ ἀπάντηση μπορεῖ νὰ αποδοθεῖ με αττική σύνταξη (α), ἐπειδή, ὅταν τὸ υποκείμενο τοῦ ρήματος εἶναι ουδέτερο πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, εἶναι δυνατό τὸ ρῆμα νὰ τεθεῖ σε γ' ἐνικό πρόσωπο).
- (β) Ἐναλλακτικά: Ὑπό τῆς βουλῆς ὧ ἄνδρες ζητοῦνται τά προσταχθέντ' ὑφ' ὑμῶν).
- γ. ...Ὁ ἐν τοῖς μικροῖς συνεπιζόμενος ἀδικεῖν, οὗτος τά μεγάλα τῶν ἀδικημάτων προσδέξεται.
- δ. **ζημιώσασα:** χρονική μετοχή, συνημμένη στο υποκείμενο τοῦ ρήματος ἀπέφηνε, ἢ βουλή (ἐννοεῖται). Δηλώνει τὸ προτερόχρονο.
 Αντικατάσταση ἀπὸ δευτερεύουσα χρονική πρόταση: ἐπεὶ ἐζημιώσε.
- τόν τολμήσαντα:** επιθετική μετοχή σε θέση ἀντικειμένου, τόσο στο ρῆμα ἐξέβαλε ὅσο καὶ στη μετοχή ζημιώσασα.
 Αντικατάσταση ἀπὸ δευτερεύουσα αναφορική πρόταση: ἐκεῖνον ἢ τοῦτον ὅς ἐτόλμησε.